

ΕΥΛΑΜΠΙΑ ΤΣΙΡΕΛΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΑΝΤΕΡΣΟΝ

εικονογράφηση:
Αλέκος Παπαδάτος

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΑΝΤΕΡΣΟΝ

© 2024, Ευλαμπία Τσιρέλη για το κείμενο
© 2024, Αλέκος Παπαδάτος για την εικονογράφηση
© 2024, Εκδόσεις Ίκαρος

Επιμέλεια – Διορθώσεις: Μάνος Μπονάνος
Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος
Εκτύπωση: Κοτσάτος Α.Ε.
Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση Μάιος 2024
ISBN 978-960-572-666-9

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Ευλαμπία Τσιρέλη

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΑΝΤΕΡΣΟΝ

εικονογράφηση: Αλέκος Παπαδάτος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ

Στους αδελφούς μου,
και σε όσους έχουν περάσει
από το σκοτάδι στο φως

ΚΥΡΙΟΣ ΙΩΝΑΘΑΝ
ΣΤΙΒΕΝΣΟΝ

ΘΕΙΟΣ ΑΛΑΝ
ΜΑΚΕΝΖΙ

ΘΕΙΑ ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ

ΡΟΜΠΕΡΤ

ΜΕΡΙ

ΧΕΝΡΙ

ΒΕΡΕΝΙΚΗ

ΚΡΙΣΤΟΦΕΡ

ΞΑΔΕΛΦΟΣ ΑΝΤΚΟΥΣ

MATIMNTA

ΑΡΘΟΥΡ

ΕΜΙΛΙ

ΧΑΪ'ΝΤΙ

ANNAMΠEN

ΕΝΤΚΑΡ

ΕΔΩΑΡΔΟΣ-ΕΝΤΙ

Μια αναπάντεχη κληρονομιά

Σε μια ηλιόλουστη –πράγμα σπάνιο– πόλη της Αγγλίας, το Μπράιταουν, ζούσε η οικογένεια Άντερσον. Ήταν ημέρα Παρασκευή και πολύ νωρίς το πρωί, στα τέλη του Ιουνίου, όταν ξεκίνησαν να μετακομίσουν σε μια πολύ μικρότερη πόλη, στα βόρεια της βροχερής Σκωτίας. Τα παιδιά, ο εντεκάχρονος Χένρι, η δεκατριάχρονη Έμιλι και ο δεκαπεντάχρονος Άρθουρ, δεν ήταν και πολύ ενθουσιασμένα με αυτή την αλλαγή.

«Θα χάσουμε όλους τους φίλους μας! Και την ομάδα!» παραπονέθηκε ο Χένρι. Έπαιζε ράγκμπι στην τοπική ομάδα και ήταν πραγματικά πολύ καλός.

«Μα τι θα κάνουμε εκεί, στη μέση του πουθενά; Πάνω που ξεκινάω κάτι που μου αρέσει, μου το χαλάτε», διαμαρτυρόταν ο Άρθουρ, που μόλις είχε αρχίσει μαθήματα ξιφασκίας. Η γκρίνια ήταν ατελείωτη και, ως ένα σημείο, δικαιολογημένη, αφού τα παιδιά θα αποχωρίζονταν τις παρέες και τις συνήθειές τους.

«Η Σκωτία έχει πολύ καλές ομάδες ράγκμπι, Χένρι», τον καθησύχασε ο πατέρας του, ο Ρόμπερτ, χαϊδεύοντάς του τις καστανές του μπούκλες. «Ειδικά η ομάδα του νέου σχολείου σου πηγαίνει πολύ καλά, από ό,τι είδαμε στην ιστοσελίδα».

Ο Χένρι ήταν εξαιρετικά δραστήριος. Μικροκαμωμένος και ευκίνητος, με μεγάλα πράσινα μάτια γεμάτα ενθουσιασμό και περιέργεια για όλα τα πράγματα και τους ανθρώπους. Δύσκολα κρατούσε μυστικό, κι έδειχνε πάντα έτοιμος για νέες προκλήσεις. Το μόνο που τον παρηγορούσε κάπως σε σχέση με τη μετακόμιση στη Σκωτία ήταν η πλούσια βλάστηση που θα έβρισκε εκεί, καθώς αγαπούσε πολύ τις βόλτες στο δάσος και τις εξερευνήσεις.

Ο Άρθουρ έκανε μαθήματα ξιφασκίας με έναν πολύ καλό δάσκαλο. Ένιωθε επιτέλους πως πραγμα-

τοποιούσε το όνειρό του: να μοιάσει στους ιππότες για τους οποίους διάβαζε στα βιβλία ιστορίας και στα μυθιστορήματα. Τώρα, η μετακόμιση αυτή θα σήμαινε τη διακοπή των μαθημάτων ξιφασκίας, και αυτό τον απογοήτευε πολύ. Ο Άρθουρ ήταν πιο ήσυχος χαρακτήρας από τον Χένρι. Ψηλός, με σκούρα καστανά μαλλιά και ζεστά καστανά μάτια, γινόταν αμέσως συμπαθής στους άλλους. Αγαπούσε πολύ το παρελθόν, ιδιαίτερα την περίοδο του Μεσαίωνα. Του άρεσε πολύ να κατασκευάζει εργαλεία, δόρατα και σπαθιά, όπως και να διηγείται ιστορίες στα αδέρφια του, τις περισσότερες φορές τρομακτικές...

«Μα δεν χαίρεστε που θα ζούμε σε μια έπαυλη;» ρώτησε η μαμά τους, η Μέρι, προσπαθώντας να τους κάνει να μοιραστούν τον ενθουσιασμό της. «Έλα, Χένρι, θα έχεις άπλετο χώρο να εξερευνήσεις. Κι εσύ, Άρθουρ, θα μπορέσεις να επισκεφτείς πολλά μεσαιωνικά κάστρα εκεί! Μην γκρινιάζετε, δεν θα είναι και τόσο άσχημα!»

Μόνο η Έμιλι δεν διαμαρτυρόταν. Θα άφηνε βέβαια το σχολείο της, το Μπράιτχιλ, ένα εξαιρετικό κολέγιο. Είχε προλάβει να φοιτήσει μόλις για έναν χρόνο, με υποτροφία. Ωστόσο, μόνο αυτό στεναχωριόταν που

θα έχανε. Στο Μπράιταουν δεν υπήρχαν και πολλά πράγματα να της αρέσουν, ούτε είχε πολλούς φίλους. Ήταν λιγομίλητη και μοναχική. Απολάμβανε τη μοναξιά της, τη μουσική της, τη φωτογραφία και τα βιβλία, ιδιαίτερα τα λογοτεχνικά. Λάτρευε τα δάση και τα βουνά, ενώ το μικροκαμωμένο της αναστημα τη βοηθούσε να ελίσσεται σε μικρές σπηλιές και να σκαρφαλώνει σε δέντρα, ώστε να βρει κάποιο έντομο, φυτό ή απρόσιτο σημείο για να τραβήξει μια εντυπωσιακή φωτογραφία. Κρατούσε ημερολόγιο με τους περιπάτους της στη φύση και διατηρούσε μια μεγάλη συλλογή από φωτογραφίες. Η Σκωτία ήταν ένα μέρος στο οποίο ανέκαθεν ήθελε να ζήσει. Με τις καιρικές συνθήκες δεν είχε κανένα πρόβλημα, ίσα ίσα η συννεφιά και το κρύο της άρεσαν περισσότερο από τον ήλιο και τη ζέστη.

Σήκωσε ψηλά τα σγουρά πορτοκαλί μαλλιά της –η μόνη από τα αδέρφια που τα είχε πάρει από τον μπαμπά της–, φόρεσε τα ακουστικά της και έβαλε την τελευταία τσάντα με τα προσωπικά της αντικείμενα στο πορτμπαγκάζ. Τον μεγαλύτερο θησαυρό της, τα βιβλία της, τα είχε φορτώσει στο μεγάλο φορτηγό που είχε ξεκινήσει εδώ και ώρες για τη γει-

τονική χώρα, μαζί με όλα τα πράγματα της οικογένειας. Ανυπομονούσε να δει από κοντά την τεράστια βιβλιοθήκη που υπήρχε στην έπαυλη, όπως την είχε ενημερώσει η μητέρα της.

Αποχαιρέτησαν το σπίτι τους με ανάμεικτα συναισθήματα, και ξεκίνησαν για το πολύωρο ταξίδι προς τον βορρά.

Η οικογένεια Άντερσον είχε κληρονομήσει την έπαυλη του μακρινού θείου του Ρόμπερτ, Άλαν Μακένζι. Ήταν ένα πανέμορφο αρχοντικό. Παρόλο που η αλλαγή θα ήταν μεγάλη, ο Ρόμπερτ και η Μέρι δεν μπόρεσαν να αρνηθούν την πρόκληση. Μάλιστα, ο θείος είχε φροντίσει να αφήσει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, που θα κάλυπτε όλα τα έξοδα συντήρησης και χρήσης του σπιτιού: τους λογαριασμούς ρεύματος, τις απαραίτητες επισκευές, τα ξύλα για το τζάκι, το αέριο για τη θέρμανση και άλλα πολλά, για τα επόμενα είκοσι χρόνια τουλάχιστον! Είχε πάρα πολλά χρήματα διότι υπήρξε ένας από τους σπουδαιότερους αρχιτέκτονες της Σκωτίας. Παράλληλα, είχε αφήσει στον Ρόμπερτ μια έτοιμη δουλειά να συνεχίσει εκεί, ως εκτιμητής και μεσίτης ακινήτων,

καθώς ο θεός Άλαν είχε χτίσει τα περισσότερα σπίτια και αρχοντικά της περιοχής και γνώριζε πολύ κόσμο, ακόμα και ιδιοκτήτες μικρών πύργων.

Ο θεός Άλαν είχε χάσει νέος τη γυναίκα του και κατοικούσε σε αυτό το μεγάλο σπίτι ολομόναχος τα τελευταία χρόνια, αφού δεν είχαν αποκτήσει παιδιά. Όταν αρρώστησε, σε μεγάλη ηλικία, φρόντισε να γράψει τη διαθήκη του.

Λίγο καιρό πριν οι Άντερσον το πάρουν απόφαση να μετακομίσουν, η Μέρι και ο Ρόμπερτ είχαν επισκεφτεί τον εκπρόσωπο συμβολαιογράφο στο Μπράιταουν, ο οποίος τους διάβασε δυνατά τη διαθήκη:

Την έπαυλη, με όλα τα υπάρχοντα στο Έβεργκρεϊ, την αφήνω στον μακρινό μου ανιψιό Ρόμπερτ Άντερσον, τον οποίο εκτιμώ βαθύτατα και εμπιστεύομαι, καθώς και στην αγαπημένη μου Μέρι, την πάντα καλοπροαίρετη και ευγενική.

Ξέρω πως θα φροντίσετε το σπίτι καλύτερα από οποιονδήποτε. Επιπλέον, χαίρομαι πολύ όταν σκέφτομαι πως το σπίτι θα γεμίσει με τις παιδικές φωνές των Άρθουρ, Έμιλι και Χένρι, τους οποίους αγαπώ σαν εγγόνια μου.

Αυτό που τους παραξένευε όμως ήταν ότι ο θεός δεν είχε αφήσει το σπίτι στον ανιψιό του, τον γιο του αδερφού του, τον Άνγκους Μακένζι. Ήταν πιο στενός συγγενής για τον θείο απ' ό,τι ο Ρόμπερτ και, κανονικά, εκείνος θα έπρεπε να είναι ο πρώτος κληρονόμος. Κι όμως, το είχε αφήσει σε αυτούς. Ο Ρόμπερτ, που ήταν ανιψιός από την πλευρά της γυναίκας του θείου Άλαν, της θείας Ελίζαμπεθ, είχε καταλάβει ότι ο θεός δεν συμπαθούσε καθόλου αυτόν τον Άνγκους. Ο Άνγκους εδώ και χρόνια ζούσε στην Αμερική. Δεν ήταν ποτέ εκεί όταν τον χρειαζόταν ο θεός Άλαν και πάντα έλεγε πως ήταν πολύ απασχολημένος με τις δουλειές του για να τον πάρει ένα τηλέφωνο, ακόμα και στις γιορτές. Ο Ρόμπερτ σκεφτόταν πως, κατά πάσα πιθανότητα, αν κληρονομούσε το σπίτι ο Άνγκους, θα το πουλούσε με την πρώτη ευκαιρία σε κάποια εταιρεία. Ο θεός όμως ήξερε τι έκανε. Ήθελε το σπίτι να αγαπηθεί από μια οικογένεια, να γεμίσουν τα άδεια δωμάτια με παιδικές φωνές και η μεγάλη κουζίνα με μυρωδιές από αχνιστές λιχουδιές.

«Έπρεπε να τον επισκεπτόμαστε συχνότερα, αγάπη μου», είπε η Μέρι στον Ρόμπερτ, φυσώντας συ-

γκινημένη τη μύτη της μόλις βγήκαν από το γραφείο του συμβολαιογράφου.

«Ναι, έχεις δίκιο, έπρεπε. Δεν ήξερα ότι μας αγαπούσε τόσο πολύ. Παράξενος άνθρωπος. Δεν ήταν ποτέ πολύ εκδηλωτικός», είπε θλιμμένος ο Ρόμπερτ.

οι δικές με είναι τις απαιτήσεις, τις απαραίτητες για την υλοποίησή της, που, φυσικά θα φροντίσει ο αγαπητός μου Λιωνάδων Στίβενσον.

Την έπαυλη, με όλα τα υπάρχοντα στο Έβερχκρεϊ, την αφήνω στον μικρό μου αδελφό, Ρόμπερτ Χιτσερόν, τον οποίο εκτιμώ βαθύτατα και εμπιστεύομαι, καθώς και στην αγαπημένη μου Μέρι, την πάντα καλοπροαίρετη και ευγενική.

Ξέρω πως θα φροντίσετε το σπίτι καλύτερα από οποιονδήποτε. Επιπλέον, παίρνω πολύ όλην εκέλευση πως το σπίτι θα γεμίζει με τις παιδικές φωνές των Χέινα, Άρθουρ και Έμιλι, τους οποίους αγαπώ σαν εγγόνα μου.

Άλαν Μακένζι

